

A KUDARC ARCVONÁSAI

Kalancsár Győző-Eduárd jr. veresége Káposztás-Nagysziget határában történt egy fényes májusi reggelen. Fent, a megyei ügető mögötti domboldalon történt, ámbátor pillanatnyilag senki sem ügetett arrafelé, és a versenyes is alábbhagytak, ugyanis nem volt szezon, sőt, az idő sem sürgetett, mindenki a maga reggeli pecsenyéjét sütögette abban a reményben, hogy ma aztán ha törik, ha szakad, piszkosul meggazdagszik, miként azt minden alkalommal, a taxiból kiszálló Kalancsár Győző-Eduárd kívánni szokta a mit sem sejtő, de annál töredékesebben bizakodó taxisofőröknek. Erről egyelőre ennyit. Tény és vallja, hogy még senki sem ügetett a boldogulás és a gazdagság felé, homályos volt a pálya, a pályáiv még töredezett, a pályázatok ideje pedig régen lejárt. Az emberiség Monarchia-szerte csak a magánszemét nyitotta ki, és pecsenyének való után nézett az almáriumban, kalmáriumban, akváriumban vagy Aqua Marin bácsi hentesüzletében, amely mindenki számára a következő sarkon állott, bárhonnan is közelítettél felé. Így van ez a kisvárosokban, Káposztáson sem volt különkül. De erről kár is lenne tovább mártózni prózában vagy versben: az ügető csendes volt, és kudarcról mint csámcsogásra, nyalogatásra érdemes koncról még senki nem rágott le egy mócsingnyit sem odalent a városban.

A hír bent aludt az ismeretlenség palástjában panyókára vetve. Nem volt jelen a stáb, éppen reggelizett, jobban mondva szalonnázott, ugyanis Vicska hozott valami isteni füstölt-paprikás csodát fatornyos kis halászfalujából, ahol még a harangot is bálnafarokból faragták a jávai ezermesterek. Senki nem zavarta meg az idillt, békésen válogatták a verseket a szerkesztők, szorgos asszonykezek a pityókát a pottyondi laktanya udvarán, őrmesterek válogatott káromkodásokat próbálgattak fel kis szolgálati szobájukban, hogy a déli hadgyakorlaton annál váratlanabban lépjenek meg az újdonságra mindig éhes önkéntes filozofokat. A kudarc még váratott magára – úgy értjük a közvélemény előtt. Kissé még kényeztette magát, és arról ábrándozott, hogy sikerré női ki természetét, mire leér a kisvárosba. Azt azonban a lovasidény végéig sem fogjuk megtudni, miben állt a kudarc önmagában, a maga józan polgári mivoltában (vagy Felsőváltában), hogyan fordulhatott

elő pazar forgatási körülmények dacára, ugyanis a producer minden körülményt körbepisilt, elkerített, magáévá nyálazott át, és megesküdtött a brazil rendezőnek, hogy a kudarcnak még az árnyéka sem fogja a forgatás helyszínét és visszáját érinteni.

A brazil rendezőt és a kesztyűdobáló Rigó fivéreket békén hagyták, hadd gyakoroljanak egy kicsit, mert a filmezésen mindennek tökéletesen klappolnia kell. Senki sem tudta, hogy miként is mondják-ejtik, hangsúlyozzák portugálul a klappolás szót. Csak össze-összecsapdosták a tenyerüket, amiről a rendező Pinto Barankovic meg volt győződve, hogy a csapóra utalnak. Intett őszes fejével: jól van, fiúk, lesz, persze hogy lesz a forgatásnál csapó, „nefisekmit”. Ezt már tudta magyarul a kesztyűdobálóktól, akik Mezőkullanchon nőttek fel és össze csapattá.

A hajnal hasadása – erősen emlékeztetett Kalancsár Győző gyermekkori nadrágszakítási mellézkörejére – az ágyakból kiugrasztotta a többséget, civil statisztákat és a szokott filmgyári csőcseléket és csőcselédekkel vegyes mezőnyt, sőt, volt közöttük egy vidéki színész is, akitől megtagadták osztályalapon annak idején a diplomát, legalábbis ezt mesélte úton-ötféle(képe)n, ennek ellenére vígan falatoztak a fabódék közé bepottyantott tisztáson, ahol az este még tüzet is raktak, de aztán jött az erdőőr (mord és tébécés), szólt, azonnal oltsák el, mert a szomszédos Kaliforniában égnek ám cefetül az erdők, pistul a zöldfelület. Akkor inkább természetett természetjóságokat dobáltak egymásnak, hangos kacaj verte fel a távoli ügetőt, ahol már Kalancsár juniorra ugrásra készen várakozott a kudarc. Mindeközben. Az erdőőr mondanóját, a kötelességszerű figyelmeztetését egyezményes közép-európai jelekkel adta elő, ennek ellenére sokan nem értették, ugyanis már hosszabb ideje hiányoztak Közép-Európából, félig-meddig igazoltan. Hogyan lehet félig-meddig igazoltan?, ütközött meg efféle *nonchalant*-szon a jószágos erdőőr, aki a kötelességét mindenkor maradéktalanul teljesítette, s ha nem, a maradékot rendszerint a sziget szegényeinek juttatta. Továbbra is jelekkel értekezett az éjjel őre, aki napközben erőművész volt egy tornacsarnokban. Ő takarított maga és mások után. Ismerte tehát az emberi természetet. Azt is mesélte róla a stáb legöregebb tagja, hogy a pacák kiválóan activityzik, be is verekedte magát a tavaly a Közép-Szigethegység szurdoki elődöntőibe, amit már csak egy lépés választ el az alpesi szakasztól. A középmezőny enyhén tamáskodott, de csak merő heccből, ugyanis két Tamást is számlált a stáb. Nem voltak egymás rokonai, hasonmásai vagy géncseréltejei, váltótársai vagy csontritkulásai, csupán azonos tamásos időszakban születtek, amikor egy átlagos érettségiző osztályban az egy főre ütő tamások

száma meglehetősen volt. Egyikük polgárilag szakácsnak tanult, ő aztán ropogósra sütötte a Vicuska szalonnáját és a maga kis pecsenyéjét a rendezőnél.

Az éjjelek őrzője egykor Kalancsár Győző juniort is felkészítette a kudarcra, ugyanis apjának, a Szenyornak volt a testi-lelki havere, együtt jártak az inger- és veseképzőbe, egy padban ültek, amikor senki sem látta, és éjjelente erdőőrként továbbra szíven viselte a fiú sorsát. A veséjére nem merete venni, mert annak idején az öreg kimaradt a képzőből, a harmadik évfolyamnak vesét és tüdőt fordított inkább románból, és jobb híján elszegődött a csurgolyi öregpópa mellé sekrestyésnek, majd annak halála után megörökölte az erdőőri állást is egy magánbácsitól, akivel egyébként örök haragban volt.

Rendezőt az fogta meg, hogy a helyszínen – tengeröböl kötelező pálmákkal, olajfa- és kútültetvényel –, az öböl vize fölé 45-47 fokos szögben egy pálmaág hajlott be minden tartozékával egyetemben (már aminek a talajszint fölött kötelezően látszani illett)... és azon egy ember himbálózott. (Ennek a későbbiekben még példaértéke lesz.) Idejét senki sem tudta, mikor is akasztotta vagy akasztották fel oda tengeri szellők/kalózkodók/rendezvény-szervezők a lágy trópusi süvölvények útjába, de a helyet felkereső turisták ügyet sem vetettek rá, csörtettek előre idegenvezetőjük csúcsos kalapját követve a sziget másik látványosságára felé: Minodóra Kondur úrhölgy csigatésztaórából összerakott mézeskalácsházához. Belátjuk, ez így elég képtelenül hangzik, de hát éppen ez jelentette Minodóra Kondur és másodpetéjű ikerhúga Konodura Máter különleges teljesítményét, amelynek strukturális titkáról hiába faggatták a látogatók, a részeg matrózok, olykor a kereszt-szemes hímzőkörös kóristalányok és maláj sirálykutatók, soha semmit nem árultak el. Lehet, hogy az ifjabb Kalancsár, aki a sziget őslakója volt, tudhatott valamit, de őt sajnos senki sem méltatta figyelemre. Nem kérdeztek tőle sem személyeset, sem általánosat. Relatíván is érdektelen volt a kirándulók, káposztás tengerészek és maláj sirályvadászok számára. Ez lett volna a kudarc oka, kiváltója?

Ezt most kérdezni tetszik, vagy meg tetszett állapítani seperc alatt?

A vállvonogatást még a sziget felett folytonosan keringő biztonsági drónokról is észlelni lehetett: a tanácsalanság páratölcseirei kitöltötték a turisták által nem látogatott, a részeg matrózok által nem fetrengett, a maláj sirálykutatók által elhanyagolt szigetközöket, molekuláris bázisközösségeket és a mozdulatlan lombkoronát. Káposztás-Nagyszigeten a nagyra nőtt káposztafejek körkörös árnyékként vonták el a Napot a sárga színű gyp-

szőnyegtől, négy-öt méter átmérőjű fekete lyukak tátongtak a pázsitban. Sokan valamilyen kártevőre, mások titkos fegyvergyakorlatokra, új ázsiai csodafegyver-kísérletekre tippeltek, ha éppen nem az idegenvezetőre figyeltek, aki a mézeskalácsházak esztétikáját ecsetelte műértő undorral és unalommal. Elege volt a turistákból, a szezon végén jártak, az idei évad különösen zsúfolt és hektikus volt, az a hír járta, hogy a sziget igazgatósága jövőre szigorításokat vezet be, csak 4D-s szemüvegben és védőöltözetben lehet majd a szigetre behajózni a kinnszülötteknek. Kalancsár junior is már napokkal korábban érezte csontjaiban az őszt és a kudarcot. Csak nem tudta megnevezni még. Nem találta meg erre a megfelelő kifejezést. Vaklárma hallatszott minden oldalról. „A vakszerencse persze mindig másokat csap pofán – ez a nagy bűdös igazság”, állapították meg a Rigó fivérek egyhangúlag a stáb tagjai előtt azon a reggelhasadékon átkukucskálva, amikor Kalancsár Győző először ízlelte meg a kudarcot az ügetőpálya gyöpén heverve. A cherry-majmok idegesen szaladgáltak a pálmafákon, mint a nagy versenyek előtt. Szokatlan volt a nyüzsgés. A stáb tagjai ügyet sem vetettek a cherry-majmokra, mindenki azon igyekezett, hogy az elcsöppenő szalon-nazsirt felfogja, vagy szomszédja ruhájára ejtse, lehetőleg észrevétlen. A szigetlakó bambatuják gyöngéd féltéssel tutujgatták kisdedeiket, akik az idén nyáron szöktek szárba vagy Amerikába.

Az igazságnak tartozunk azzal a kiegészítéssel, hogy Kalancsár junior már hetek óta nem volt régi önmaga. Na persze senki sem hiányolta komolyan személyiségét. Mindenki a saját activity-jével volt elfoglalva. A brazil elvárásainak akart megfelelni, ha erre vagy kíváncsi. Még az sem érdekelt senkit sem, hogy Junior el volt adósodva az Encillada & Gaspaccio bankháznál, és idén Márton-napon jár le az utolsó kényszeregyezési határidő is, amikor legalább 75 százalékát vissza kellene fizetnie a verseskötete kiadására felvett összegnek. Fizetéseképtelen volt, a csőd teljesen lenullázta a költői vénáját. Hiába keresték kezelőorvosa és a stáb tagjai: a kalancsári véna elapadt, vagy legfennebb pépesen szottyant az időmérleg serpenyőjébe reggelente.

Hasonmás kiadásban immár harmadszor jelentette meg a verseskötetét. Ennyiszer próbálta ui. más-más fedőlappal lenyomni a közönség szűk átmérőjű kultúrtorkán. Címben különböztek. Előbb valami hagyományos-sal kísérletezett: „Porka havak hulldogálnak, hűvös szelek fújdogálnak, és a trolik sosem állnak meg a házunk előtt.” (Ebből azonnal botrány lett, a vonalat az egész utcából a szomszédos utcába vezették át.) Vagy „Magá(n)zók maradnak” (talányos alcímmel): *Pipogya Henrik tavaszi verstekerese*. És a

kötet fülszövegén egy rövidebb idézet is szerepelt: „Ponk. Szárazpajta, penlenka, nem esik a gerenda, / Tőzdeszaga van a lónak, a piros bugyellárisról vallónak”. – Ha érted, mire célzok: úgymint ponkálló. (Sokan a csókálló rúzsra tippeltek, ami nem is esett messze a valóságtól...) Ponálló, háló – magyarázta lelkesen a közönség egy találomra kiválasztott, szemkontaktust mindvégig fenntartó tagjának a könyvbemutatón a kötetet méltató esztészta. Porcukorral meghintve. (Ezekre az eseményekre mindenki emlékezett a stáb tagjai közül, kivéve a brazil rendezőt, aki semmit sem értett. Ő csak egy közép-kategóriás dokumentumfilmet akart forgatni az activity elterjedéséről. Hallotta, hogy népünk hatalmas mutogatáskultúrát örökölt, az évszázados török–tatár–oszmány–armány elnyomás alatt, észrevétlenül az elnyomók feje fölött, háta mögött, a lapalján, az altalajban. Az elfelejtett fűvészkertekben és fűrésztelepeken fejlődött ki a mozdulatok lecsiszolt harmóniája, célirányossága, öblös bukéja és ökometrikus fraktálszirupja. (Legalábbis ezt olvasta a *New York Herald Tribune Litterary Suppliment*-jében a rendező.)

Stáb csak a *suplimentről* hallott, ugyanis azt mindig adtak az iskolai étkezésekben. Konyhásnéni rendkívül szívélyes volt, bőségesen megrakta paprikás krumplitolkánnal és vargabélessel a feléje nyújtott tányérokat, tálkákat negyedszerre is, „több is veszett Pasteurnél” felkiáltással. De a fene sem gondolta volna, hogy leveledzik a New York-i irodalmi körökkel és még irodalmi biztonsági szolgálatokhoz is beküld ezt-azt – mellékesen. Így van ez, ha az ember csak az étlapra szűkül be, és nem figyel az emberi méltóságra. Egész pontosan szólva Kantinnéni lekerékített, szabályozottan energiatakarékos ökoszisztémájára.

Májára és zúzájára, vágta rá a refrént egy emberként a stáb azon a kedves májusi reggelen, amikor Kalancsár Édi jr. kudarcot vallott. (A déli féltekén a május már az ősz beköszöntét jelezte.) Ő volt Kudarcvalló Eduárd. Arcképét megtalálod a brit birodalmi hősök arcképcsarnokában is. Balról a tizedik a ... sorban. (Helyét ui. kihagyták irodalommentes meggondolásból.) Vallomását sem vették fel, holott erre lehetőséget adott már a Habeas Corpus Act is. Utóbb sem nézett utána senki sem, a kudarc hivatalosan önmagába kapaszkodva lebegett a megtörtént és a megtörténhetett volna között. Az öböl fölé hajló pálmák egyik ágán. A csőd közeledtével eldöntötte magában, hogy megismétli a pálmaágra akaszkodott (?!) ember bravúráját. Terveit igyekezett titokban tartani, ami nem ütközött különösebb nehézségekbe, ugyanis csak a kitömött sarki egerészölyv – tudományos néven Buteo buteo, angolul Buzzard – Aqua Marin bácsi hentesüzletének ki-

rakatában kipoisztolt vevőcsalogatónak szánt madár vetett rá olykor ügyetbajt, üveges pillantást, távoztával pedig megkönnyebbülten keresztet. A szigetet régen megtérítették a hollandusok, ezért beszélhetünk stílustörés nélkül nyugati típusú karácsonyimádói attitűdről és mozgáskultúráról is. A jobb szalonokban szalontüdőt szolgáltak fel, a szalonnaevők ide is átszaladtak volna, de a brazil rendező megtiltotta nekik a forgatási helyszín elhagyását. Ez volt a teljszín.

Édink terveiről nem szólt a film forgatókönyvírójának és producerének, különösen nem a brazil rendezőnek, hogyne, még kikotyogná a brazil kávétermesztők évi közgyűlésén, ugyanis igazgatósági tagja a szövetségnek. Világszerte közismert volt, hála a fecsegő szaksajtónak, hogy ő kapta meg az aranykapszula-díjat a kávékeverék-reklám kategóriában immár negyedízben és -szagban, testben és lélekben. Nem szólt atyja kiterjedt baráti körének sem, inkább szerzett a mochardói ócskaszeren egy használt dinamómétert egy nyugalmazott játékostól, aki teljesítménymérésre használta, midőn még aktív volt a kijeji Dinamó, majd a kharkovi Dimanó segédbeállósaként. Balközép gyanánt is bevette olykor edzője, Malatinszky Ronáldigó (természetesen magyar származású, az aranycsapat egykori alumíniumlabdása), hiszen ballábas volt. Ezért is szerette annyira a baloldali mozgalmakat. Elkötelezett volt, míg kötelékét el nem rágta a moly, a szokvány és a szoknyák. Kudarcvonzó hősünk ezzel a dimanóméterrel próbálgatta a pálmafák ágát, de egyik sem bírta meg egy meglett alanyi költőt háromszor kiadott verseskötetével együtt. (Mindig különböző címen és címlappal – azonos tartalommal. Tudjuk: a forma és a tartály űrtartalma fordítottan arányos.)

Nem maradt más hátra, kénytelen volt a sziget többi fáit próba alá vetni. Ehhez szerzett egy fanyűvő szakkönyvet is a mochardói tangón, ahol a világon minden megtalálható volt. Az a brazil rendező is így fedezte fel, amikor felkérték New Yorkból Kudarcvalló Édi lelki gondozójának. A kávé csodákat tesz, vallotta meggyőződéssel, de egy hónap után rá kellett ébrednie saját kudarcára. Junioron jelentkeztek a koffeintúltengés tünetei, kipirulva szavalt költeményeket a sajátjából, és mások zaccát kenegette magára, de ez sem segített a költői vénák rehabján. Másféle rehabilitációra gondolni sem lehetett. Még Barbon-borotvahabra sem, pedig annak férfias illata beindította a stáb nőtagjait: megnyerően doromboltak és dagasztottak (fateknőben köttetésztát hagymáslepényhez), mint Csulesz, a Kalancsárék macskája.

Felkérték az ócskapiacon Mentorának-Fintorának-Menóranak – jegyezték meg gúnyosan a költőtársak, aki lelkük mélyén bosszút forraltak, ugyan-

is lírai természetükből fakadóan irigyelték: bezzeg ennek a fatökűnek micsa szerencséje van, filmet készítenek az activity állományról, amelyet Kalancsár az apjától örökölt egy viharos éjszakán. Senki nem tudja, miként halt meg az öreg Kalancsár, de Édi egyszerre a leggazdagabb lett, az activity-mutatványosok mind neki dolgoztak, városokban, céges rendezvényeken mutatgattak, intettek, görcsöltek, kalimpáltak, sejtelmesen hullámoztak egész testükkel, vagy karjukon kidagadtak az izomrostok jól követhetően. Meghívták őket inszalagavatókra (rehab-kórházak), érettségi bálókra, matorbúcsúztatókra – a bikaistállók ilyenkor hangos röhögéstől voltak mozgalmások, a madártani intézet csicsergő-vetélkedőire, ahol a vendégek, a meghívottak, főnökség, beosztottak szórakoztatását látták el madarászmeszter-fokon. A Világegyetem Nagy Mutogatójának öröme. A röppálya-kiszámítás NASA-képzett ászai előtt vághatták ki a rezet a hulladék úrhajókból, bemutatták, mire képesek a szigetlakók, akikben az activity a hosszú bélelzáródás és elnyomás alatt fejlődött művészetté...

A famintavétel közben bujdokolni kényszerült – adósai elől nem is szólva –, ezért nem találkozott vele senki sem. A szigetlakók nem nyugtalanodtak. Az Indiai-óceán közepén egy viszonylag enyhe éghajlatú szigeten ritkán neuraszténiasok az emberek, még az Encillada & Gaspaccio pénzügyintézet adósságbehajtói és fejevadászai sem mutatták az idegesség legkisebb jelét sem, hiszen tudták, az óceánból kiemelkedő sziget alapterülete csupán néhány ezer négyzetméter, ami azért egy jó iramú dzsippel – tekintve a közutak simaságát és a közállapotok kiegyensúlyozott voltát – egy nap alatt bejárható, minden fűszál bütüje is benézhető.

A brazil rendező érthetően zabos volt. A középmezőny nehezen adta meg magát, a stáb folyton szalonnázott vagy kávézott, a csapó és scriptgörl éppen terhességi teszten voltak, a producer őrzöngött és a pénzt féltette, a brazil rendezőtől biztosítékot követelt (egyenletesen pörkölt hat cm átmérőjű kávészemekből – zsákonként tizenegyezer-kilencszász-kilencvenkilenc darabból álló összeállítást), a főszereplők és stáb összehaverkodtak, a mozdulatok elzsírosodásától féltette őket a brazil rendező, akinek volt már némi tapasztalata ezekkel a közép-európaiakkal, egyszer egy szemklinikán forgatott, ahol senki sem nézett a kamerába, pedig lehozta volna nekik a főorvost is a csillagos égből, ezekben hiányzott a heder legkisebb jele is. Na mindegy, térjünk oda vissza, hogy a szalonna ízlett, a pálinkát lapos, testre kötözhető butykosokban csempészték be a területre, kókuszából és hullott paraszilvából párolták; a varacskos disznók feltúrták az activity-stadion gyepét, és az útkaparók elszegődtek segédműtősnek vagy tanácsadónak a

nőgyógyászok mellé. (Abortus condita – írta Titus Livius egyik utánczója naplójába a filmezés másnapján. A történetet e források alapján rekonstruálta a jelenlevő szerző.)

Napokig állt a filmezés, mert az operatőrt, aki már sokat látott, filmezett és vallott a bírósági meghallgatásokon, ugyanis hivatásos tanú volt, olykor tolmács is, a világ minden nyelvén értett egy keveset, elkapták, hogy drogot, grogot és drónt csempészett be a szigetre, ahol pedig a versolvasók voltak többségben, ők jelentették fel, az ügyészség azonnal nyomozást rendelt el, a tanúk között szerepeltek a film reménybeli főszereplői, az activity-team fő- és végtagjai is, akik természetesen kifejező gesztusokkal tagadták, hogy valaha is kaptak anyagot miszter Gordontól, az operatőrtől, hogy láttak volna nála drónt vagy grogot a repülőtéren motozáskor a New York-i Kennedy Reptéren, hogy a kutyák kiszagolták volna a speedet és a bikacsök nevű ajzó- és hajnövesztőszert.

A helyzetet az mentette meg, hogy miszter Gordon zordon hallgatott, a faggatózók egyetlen kérdésére sem felelt, bárhogyan ravaszkodtak, játszották el előtte a dialektikusan rendőri kihallgatások alaptételét, a jó-zsaru, rossz-zsaru c. színjátékot, ám a matéria dialektikusan sem került elő, a feljelentő kilétét pedig nem árulták el. Feltételeken szabadlábra helyezték, de a szigetet nem hagyhatta el. Minden mocnását detektívek figyelték. Mondjuk, a helyzetet az mentette meg, hogy Kudarcvalló Édúard (első a maga nemében) talált egy megfelelően hajlékony és teherbíró ágot, amely szükség esetén lehajlik, és megakadályozhatja tettének elkövetésében a költői kudarc koronázatlan szigeti királyát. Az üggető gyeptét odahagyva, költői szerénységgel, de széles mosollyal lépett be a tárgyalóterembe, ahol éppen a védőbeszédre került volna sor (ámbátor az előző éjszakán már elkészült az elsőfokú ítélet...). Megpillantva hősünket, az egyik védő hirtelen felpattant, és óvást jelentett be. Közbekiáltott, hogy feltűnt, önként jelentkezett vallomástételre egy újabb mentőtanú.

Eleinte a bíró hallani sem akart a dologról – meg volt vesztegetve –, ti. a brazil filmrendező már leszerződött egy másik operatőrrel, akinek az esti cirkveniczai géppel kellett volna érkeznie, de a stáb kitartóan kérlelte, a védelem körömszakadtáig ragaszkodott hozzá, hogy még egy mentőtanút hallgassanak meg, sőt, totális sztrájkjal fenyegették meg a brazil dokufilmrendezőt; az activitysek lekötözték saját karjukat-lábukat, elmaszkírozták magukat a felismerhetetlenségig, törökülésben szorosan egymás mellé elhelyezkedve, a bíróság lépcsőit kitöltötték, a belépést akadályozták, nem engedték be az írnokokat, a fogalmazókat, segédtelekönnyv-vezetőket, járás-

bírósági cipőpucolókat és foltozóvargákat, leköpték az esküdteket, a feljebbviteli bíróságra érkező széles hevederrel felszerelkezett trógereket, akik a fellebbezett peranyagot rendszerint felszállították a lift nélküli épület legfelső emeletére, elkergették, a sajtót provokálták, lelökték, elkábították a tárgyalóterem testőrségét, a szolgálatos mentőslegényeket, a prókátorokat, és permanens perlőket álhírekkel vezették félre, kitörték az esküdszék lábait, így nem ülhetett össze a feljebbviteli és -hozatali bíróság tanácsa sem, mely deliberálni szokott délibábos éjszakákon.

A bíró végül engedett, hiszen jól ismerte Szenyort és fiát, a Zsuniort, akik patiójában gyakran kávéztak (brazilt természetesen), csokoládés pudingot fogyasztottak, de a kakaócsigát mindig meghagyták, gondosan becsomagoltatták, és a bíróság kirendelt teremszolgáival busás jutalom felcsillantásával átfutárolták Minodóra Kondurnak és Mandur-Bandurnak, hogy a sziget egyetlen látványosságát (emlékeztetőül: mézeskalácsházikót) újabb bővítményekkel láthassák el.

Nos, vonta fel bozontos szemöldökét, tudniillik ezen a szigeten a bírónak kötelezően bozontos szemöldöke kellett legyen, ezért működött is az őserdők törvénye szerint egy szemöldökbozontosító szolgáltatás is, szigorúan az igazságügyi szerveknek alárendelve, nos, mit tud felhozni a vádlott mentségére?, kérdezte szigorúan a törvényesség őre, alkotmányos kortormánya.

Tekintetes bíró úr, tekintetes bíróság, hajolt meg a zsúfolt tárgyalóterem felé Zsuniort, alias I. Kudarcválló Eduárd a sziget aktivistáinak munkáltatója, az említett kábítószer nem miszter X csempészte be a szigetre, hanem én voltam, ki titkos eljárással vegylaboromban pálmafa kéregből kondenzált Micsurin-oldattal... Nem folytathatta, az újságírók és a jelenlévő ipari kémek azonnal jegyezni kezdték az eljárást.

A hatás robbanásszerű volt, hát még, amikor a zsebéből előhúzott egy elegáns mozdulattal (hiába: a gondos nevelés ekkor is kiviláglott) egy, azaz egy kis zacskót, melyben benne volt a szupergyors-bikacsök nevű kábszer. A bíró hátrahőkölt, Miszter Gordon kikapta a mentőtanú kezéből, és odarakta a bírói pulpitusra. Egyes számú bűnjel. Mindenki pupillája kitágult, a pulmonológiai intézet szeizmográfjai jelezték, hogy erős, a Richter-skála szerinti hetes erősségű léghánykolódás észlelhető a sziget légkráterében.

A bíró kénytelen volt szünetet elrendelni, a teremőrök vedrekkal hordák a hallgatóságnak a jeges ocsúdóvizet. A mátrixkamerák rögzítették az eseményeket, az automatikus kódrendszerbe továbbítva azonnal, melynek megfejtése csakis az arra hivatott kódtárak alkalmazottainál volt letéve.

Annyi azonban kiszivárgott, hogy tekintettel a töredelmes vallomásra, valamint a kábítólagos szer összetételének sikeres megfejtését is tekintetbe véve, a tekintetes bíróság másodfokon is jóváhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét, a hat hónapi pálmafára felfüggesztett szabadságvesztést. A védők és az ügyész megnyugodott az ítéletben. Az esküdtszék azonnal feloszlott, a széklábakat eladták tűzifának, volt, aki elment esküvőszervezőnek, volt, aki beállt esküdt ellenségnek.

A Kudarcvalló Eduárd költői álneven kiadott verseskötetet *Elégiák a pálmafákon* címmel (tk. a negyedik változatlan kiadás) szétkapkodták az olvasók szerte a glóbuszon. Abban az évben a *New York Times Litterary Supplement* poétikai nagydíját, a francia Redundancia Társaság aranydiplomáját és a Német Lovagrend gyémántokkal kirakott aranykacorját ez a mű hódította el. A Nobel-díj bizottság azonban az őket ért kritikákon felsértődve, egy fél lábú és teljesen ismeretlen mexikói farmer narancshéjából készített haikuit díjazta. Lelkök rajta!